

**Даіре: мистецтво обману.
Книга 1**

КУПИТИ

Про книгу

На острові Даіре, де Королівське Коло потопає у розкоші, а жителі застіння б'ються за недоїдки, біднячка Міра опиняється у пастці шантажу. Вона погоджується на немислиме: прикинутися багатійкою і звабити кронпринца, аби врятувати брата.

Однак на кожному кроці дівчину підстерігає відлюдькуватий молодший принц Кіран, який ховає власні болючі секрети.

У темряві бібліотеки між Мірою та Кіраном розпочинається гра. Заборонені погляди. Доторки, яких не мало б бути. Почуття, які можуть зруйнувати не лише її життя - а й цілу країну.

Пролог

Міра завжди жила поруч зі стіною — височеним і кам'яним муром, який відділяв їх від жахів — і ніколи не припускала, що побачить її з протилежного боку.

Застіння здавалось чимось далеким, дарма що з їхніх грядок, котрі доводилось невпинно сапати, можна було розгледіти силуети вартових, які ліниво походжали верхівкою муру. Навіть стоячи впритул до стіни, Міра все ще не вірила. Це ж, напевно, просто кошмар, навіяний місцевими дитячими жахалками про Дев'яте Кільце. Чому ж тоді вона не прокидається?

Поруч щось ворухнулось, і дівчина згадала, що була не сама, проте погляду від потрісканих велетенських цеглин не відвела. Тіло залякло. Відчуття притупились.

Ще вранці вона захлиналась в істеричі й кричала, як зранена звірина. Навіть подужала вирватись від двох гвардійців, які намагались її витягти з батьківської хати. Але далеко не втекла: в Кільцях, на які був поділений острів Даіре, все одно нікуди було тікати. Її рідне Восьме винятком не було.

Після того Міра вже не пручалась і не плакала. Зате її молодший брат, переляканий метушнею, ковтав сльози й наївно благав кремезних мовчазних чоловіків їх відпустити. Вони відпустили. По той бік муру. Стіна, котра колись була їхнім захистом, стала їхньою в'язницею.

Міра не поворухнулась аж до самих сутінків, коли заціпеніння поволі змінилось страшенною втомою. Було тихо, навіть цвіркуни мовчали. Або їх тут взагалі не було. Дівчина обережно озирнулась, проте нічого страшного не зауважила. Поки. Даміан спав, скрутившись калачиком біля її ніг, просто на землі. При вигляді його маленького, сумного навіть уві сні личка, під яке він підмостив долоньки, вона ледь стримала сльози.

На горизонті не виднілось жодного вогника чи диму від багаття, та й дерев, що слугували б укриттям від випадкового дощу, не було. Лише якісь рідкі поодинокі кущі. Виснажена дівчина вмостилася біля брата, пригорнула його до себе, цілуючи в скроню. Вона буде сильною заради нього, але завтра...

— Новоприбульці, ви там живі? — крізь дрімоту почулося Мірі. Декілька блаженних митей вона не розуміла, де вона, і що відбувається. Але події останніх днів пронеслися в голові страшним ураганом, і вона схопилась на ноги.

— Хто тут? — кліпаючи, щоб призвичаїтись до темряви, запитала Міра в надії, що голос не затремтів.

— Отакої, ти ще дитя. Ти ся не бій, не скривджу, — спокійно відповів темний силует жіночим голосом. — Хоча Кейд може, це вотчина його банди. Тож мій вам совіт: не проводьте тут ніч, а біля воріт і поготів.

Воротами це було складно назвати — радше підземний хід, який з'єднував Кільця і замикався на декілька дверей. Сам мур був суцільним і височенним.

— А... ви хто будете? — облизала пересохлі губи дівчина.

— Кармілою звати. Я тут декілька місяців, тож вже щось та й відаю, — незнайомка підійшла ближче. Ніч була хмарна, але дівчина розгледіла худорляву жінку в зношеному плащі з клумаком і палицею.

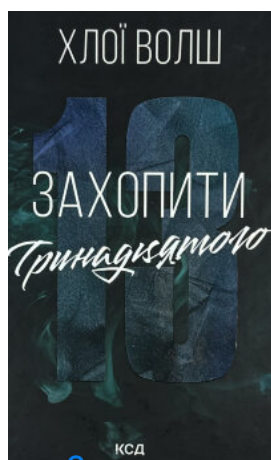
— Я Міра. Дякую за пораду. Потвори тут також є? — з острахом запитала вона, згадуючи, як вони з подругами любили змагатися, хто розповість найстрашнішу байку про застіння. Звичайно, правди про це місце ніхто не знав, бо з нього не вертались.

— Які потвори, дівчинко? — пирснула Карміла. — Найбільша потвора — се людина. Бери свою дитину і йди вздовж сьої стіни, так, щоб вона була зліва. Зранку мають дати щось з Четвертого, якщо я не наплутала.

— Се мій брат. Тож... тут справді живуть тільки люди? - не могла второпати дівчина. — І що мають давати завтра?

— Так і є, чудовиськ ще не бачила. Але люди тут дуже небезпечні. І завтра мають давати їжу, — Карміла важко видихнула і перевела погляд на сплячого Даміана. Потім знову на розгублену Міру. — Ох, де ж ви ся взяли на мою голову... Буди малого і ходім, — уривчасто скомандувала жінка, ніби боялась, що передумає.

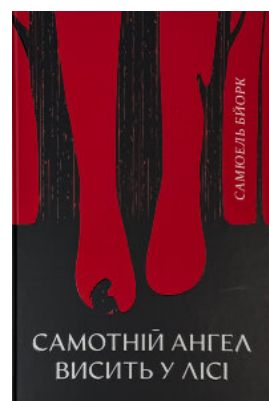
Рекомендована література

Захопити
Тринадцятого

Все, що я тобі обіцяла

Самотній ангел висить
у лісі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ